

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2" ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้คือ

ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย และแนวทางในการสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ จากเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ในวงการศึกษา

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนไทยมุสลิมชายหญิงจำนวน 150 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนมัธยมสามัญ 10 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 2 โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โรงเรียนละ 15 คน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์ขึ้น นำมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ แก้ไข แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านตรวจสอบ พิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหา หลังจากนั้น นำมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำเกณฑ์ที่ได้ไปทดลองวิเคราะห์งานเขียนความเรียงของนักเรียนชั้น ปวช.ปีที่ 1 วิทยาลัยเกษตรกรรมราชนิวาส จำนวน 30 คน ซึ่งเทียบเท่ากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เมื่อแก้ไขครั้งสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว จึงนำเกณฑ์ที่ได้ไปวิเคราะห์งานเขียนความเรียงของตัวอย่างประชากร ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรเขียนความเรียงคนละ 3 เรื่อง เรื่องละ 30 นาที โดยกำหนดเวลาในการเขียนแต่ละเรื่องห่างกัน 1 สัปดาห์ นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ เสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ส่วนลักษณะความผิดในการเขียนนำเสนอในรูปความเรียง

ผลการวิจัย สรุปได้เป็น 2 ประการ คือ

1. จำนวนข้อผิดพลาด

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียน พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยทั้งหมดจำนวน 923 ครั้ง เป็นความผิดในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ มีจำนวนทั้งหมด 71 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.69 เป็นข้อผิดพลาดในการใช้คำนามผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 26.76 รองลงมาคือ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม ร้อยละ 16.90 ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้คำเชื่อมผิด ร้อยละ 1.41
2. ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์มีจำนวนทั้งหมด 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.46 เป็นการใช้พยัญชนะตัวสะกดผิดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.83 รองลงมาคือ การใช้วรรณยุกต์ผิดในคำทั่ว ๆ ไป ร้อยละ 22.61 ส่วนความผิดที่ไม่พบเลยคือ การสะกดหลักต้น
3. ข้อผิดพลาดเรื่องความหมายมีจำนวนทั้งหมด 225 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.38 เป็นการใช้ข้อความไม่กะทัดรัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.33 รองลงมาคือ การใช้คำพ้องความหมาย ร้อยละ 18.22 ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้คำหรือข้อความที่มีคำหรือข้อความอื่นบ่งถึงความหมายนั้นอยู่แล้ว ร้อยละ 1.78
4. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ กลุ่มคำและสำนวน มีจำนวนทั้งหมด 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.94 เป็นการใช้คำ กลุ่มคำและสำนวนสำหรับภาษาพูดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.67 รองลงมาคือ การเปลี่ยนคำบางคำ ร้อยละ 26.73 ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยคือ การตัดคำบางคำ ร้อยละ 16.83
5. ข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างของประโยค มีจำนวนทั้งหมด 194 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.02 เป็นการใช้คำหรือกลุ่มคำผิดลำดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.23 รองลงมาคือ การขาดหน่วยประโยค ร้อยละ 19.07 ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การมีหน่วยประโยคเกิน ร้อยละ 12.89

6. ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน มีจำนวนทั้งหมด 217 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.51 เป็นการไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น ร้อยละ 57.60 และเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ร้อยละ 42.40

จากลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนทั้ง 6 ประการ ซึ่งมีจำนวน 923 ครั้ง นั้น ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย ซึ่งมีจำนวนถึง 225 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.38 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอนมีจำนวน 217 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.51 ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ มีจำนวน 71 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.69

2. ลักษณะข้อผิดพลาด

ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากงานเขียนของนักเรียน มีดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ความผิดที่พบบ่อยคือ การใช้คำนามผิด ซึ่งเกิดขึ้น 3 ลักษณะ คือ เขียนผิดเพราะคำนั้นมีเสียงใกล้เคียงกับคำนามที่ถูกต้อง คำนั้นมีความหมายใกล้เคียงกับคำนามที่ถูกต้อง และคำนั้นมีทั้งเสียงและความหมายใกล้เคียงกับคำนามที่ถูกต้อง
2. ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์ ความผิดที่พบบ่อยคือ ใช้พยัญชนะตัวสะกดผิด ซึ่งเกิดขึ้น 5 ลักษณะ คือ ใช้พยัญชนะตัวสะกดผิดตัว พยัญชนะสะกดมีสระในคำที่ไม่ควรมี พยัญชนะสะกดไม่มีสระในคำที่ควรมี พยัญชนะสะกดเป็นพยัญชนะควบกล้ำในคำที่ไม่ควรเป็น และพยัญชนะสะกดไม่เป็นพยัญชนะควบกล้ำในคำที่ควรเป็น
3. ข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย ความผิดที่พบบ่อยคือ การใช้ข้อความไม่กระชับรัดกุมในลักษณะที่ใช้รูปคำนามที่มาจากคำกริยา ความหลังคำกริยาอื่น หรือตามหลังคำบุพบท แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียงคำเดียว และอีกลักษณะหนึ่งคือ ใช้รูปคำนามที่มาจากคำกริยา ความหลังคำกริยาบางคำ เช่น เกิด เปิด แทนที่จะใช้คำกริยานั้นตามหลังคำกริยาสองคำนี้
4. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ กลุ่มคำและสำนวน ความผิดที่พบบ่อยคือ การใช้ภาษาพูดในคำ กลุ่มคำ และสำนวน
5. ข้อผิดพลาดในเรื่องประโยค ความผิดที่พบบ่อยคือ การเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ ซึ่งเกิดจากการวางส่วนขยายผิดลำดับ ทั้งนี้เพราะประโยคประกอบขึ้นด้วยบทต่างๆ คือ บทประธาน บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม บทขยายกรรม ในการเขียนจะต้องเรียงลำดับคำและกลุ่มคำซึ่งเป็นบทต่างๆ ให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง เพื่อแสดงหน้าที่และความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้นๆ

6. ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน ความผิดที่พบบ่อยมากคือ การไม่เว้นวรรค
ในที่ควรเว้น และรองลงมาคือ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนเกิดขึ้นใน
ลักษณะต่อไปนี้ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์
ข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย ข้อผิดพลาดในการใช้คำกลุ่มคำและสำนวน ข้อผิดพลาดเรื่อง
โครงสร้างของประโยค และข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน

จากลักษณะความผิดดังกล่าว ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดเรื่องความหมาย
และลักษณะความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ การใช้ข้อความไม่กะทัดรัด นักเรียนมักใช้รูปคำนามที่
มาจากคำกริยา ตามหลังคำกริยาอื่นหรือตามหลังคำบุพบท แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียงคำเดียว
คำที่ใช้มากที่สุดคือคำว่า "ทำการ" ในเรื่องนี้ น.ม.ส. (2513 : 63) เคยให้ข้อสังเกต
เป็นคำกลอนไว้ว่า

ส่งสารคำ "ทำการ" มานานแล้ว	ดูไม่แล้วตาไปในหนังสือ
มักถูกใช้หลายอย่างไม่วางมือ	แต่ละมือตราทรากยากเต็มที
ตำรวจเห็นโจรหาญ "ทำการจับ"	โจรก็กลับวิ่งทะยาน "ทำการหนี"
"ทำการป่วย" เป็นลมล้มพอลี้	"ทำการชี้" จึงหมายว่าตายเอ๋ย

ลักษณะความผิดที่พบสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชลศิริ ปราโมช ณ อยุธยา
(2519 : 186) ที่พบว่า ผู้เขียนมักใช้คำพุ่มเพื่อยในลักษณะนี้อยู่ในระดับมาก การใช้คำเกิน
ความจำเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีโอกาสในการฝึกการเขียนน้อย เมื่อต้องเขียนก็
พยายามจะเขียนให้แตกต่างจากภาษาพูด จึงเพิ่มคำบางคำโดยเข้าใจผิดว่าทำให้ประโยค
สละสลวย ไม่ห้วน นักเรียนจึงมักใช้คำพุ่มเพื่อยโดยไม่จำเป็น ใช้คำเหล่านี้ในที่ที่ไม่ควรมี
การใส่เข้าไปโดยไม่จำเป็นทำให้ประโยครุงรัง และเสียเวลา (สิทธา พิณจวบกุล และคณะ
2515 : 28)

ในด้านกร เว้นวรรคตอน ความผิดพลาดที่พบเป็นการไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของคนอื่น คือ สุวรรณ เกียรติไกรเพชร และคณะ (2523 : 52) พบความผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนอยู่ในระดับมากเช่นกัน แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะเป็นนักเรียนไทยมุสลิม หรือบุคคลอื่นก็เขียนผิดเหมือนกัน ความผิดจึงอาจเกิดขึ้นจากการขาดความระมัดระวัง จึงเขียนไปเรื่อย ๆ โดยไม่เห็นความสำคัญที่จะเขียนให้ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นเพราะครูผู้สอนไม่ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญในเรื่องนี้

ในด้านโครงสร้างของประโยค ความผิดพลาดมากที่สุดคือ การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ ซึ่งนักเรียนมักเขียนผิดโดยวางกลุ่มคำขยายไว้ห่างจากคำที่ต้องการขยายมากเกินไป หรือบางครั้งนักเรียนเรียงคำหรือกลุ่มคำสับสนในลักษณะที่ไม่มีใช้ในภาษา เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ สุวรรณ เกียรติไกรเพชร และคณะ (2523) พบความผิดพลาดอยู่ในระดับน้อย จึงอาจสันนิษฐานได้ว่า สาเหตุของความผิดพลาดเกิดจากการที่นักเรียนพูดภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง จึงเกิดความเคยชินต่อภาษาถิ่น เมื่อมาพูดหรือเขียนภาษาไทยจึงทำให้สับสนในโครงสร้างของประโยคภาษาไทยได้ ซึ่งความเห็นนี้ยังตรงกับความเห็นของ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 134 - 136) ที่ว่า การที่ผู้เรียนมีพื้นความรู้ภาษาแม่ของตนเองอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว จึงอาจเกิดจากการถ่ายทอดความรู้เก่า ชนิดไม่ส่งเสริมความรู้ใหม่ในเวลาเรียนภาษาต่างประเทศนั้น

ในด้านกรสะกดการันต์ ความผิดพลาดมากที่สุดคือ การใช้ตัวสะกดผิด การที่นักเรียนบกพร่องในเรื่องนี้ สาเหตุอาจเกิดจากการพูดภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เมื่อต้องมาเรียนภาษาไทยจึงอาจเขียนผิดได้ เพราะพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมีอยู่ถึง 8 มาตรา และบางมาตราใช้พยัญชนะสะกดได้หลายตัว นอกจากนั้นบางครั้งพยัญชนะสะกดอาจมีสระอยู่ด้วย บางครั้งพยัญชนะสะกดก็เป็นพยัญชนะควบกล้ำ จึงทำให้นักเรียนเกิดสับสนในการเขียน เมื่อเขียนจึงอาจยึดเอาตามแบบที่เคยเห็น ฉะนั้นเมื่อมีประสมการณามาผิด ๆ จึงเขียนผิด ความเห็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517 : 88) ที่พบว่า นักเรียนในจังหวัดภาคใต้ใช้เหตุผลในการเขียนสะกดการันต์ โดยเขียนตามแบบที่เคยเห็นมามากที่สุด สาเหตุของการสะกดผิดอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนที่พูดภาษามลายู เมื่อมาเรียน

ภาษาไทยจะออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด -ก -ค ไม่ให้ เพราะในภาษามลายูไม่มีพยัญชนะตัวสะกดดังกล่าว (ศูนย์พัฒนาการศึกษา ภาคการศึกษา 2 2506 : 12) เมื่อนักเรียนต้องเขียน จึงเขียนตามเสียงที่พูดทำให้ผิดได้

ในด้านการใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวน ความผิดที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนสำหรับภาษาพูด จากลักษณะความผิดที่พบสังเกตได้ว่า นักเรียนมักเขียนเหมือนภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่มีโอกาสฝึกการเขียนน้อย เมื่อต้องเขียนจึงเขียนไปตามความเคยชิน โดยไม่คำนึงถึงลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ในด้านการใช้คำชนิดต่าง ๆ นั้น ความผิดที่พบ ส่วนใหญ่เป็นการใช้คำนามผิดสาเหตุที่ผิดอาจเป็นเพราะนักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาไทยน้อย ประกอบกับคำในภาษาไทยบางคำมีเสียงใกล้เคียงกัน หรือบางครั้งก็มีเสียงและความหมายใกล้เคียงกัน นักเรียนรู้ความหมายของคำไม่ลึกซึ้ง ซึ่งความเห็นนี้ตรงกับความเห็นของ โรจน์ ราชประโคน (2527 : 77) ที่ว่า นักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เมื่อจะเขียนภาษาไทยจึงคิดเป็นภาษาแม่ก่อน แล้วแปลศัพท์ในความคิดเป็นภาษาไทยแบบตรง ๆ จึงทำให้ใช้คำผิด ความหมายกับความคิดที่ต้องการ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อครูผู้สอน

ผลจากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์โดยตรงสำหรับครูผู้สอน ผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงที่จะต้องสอนวิชาภาษาไทย จึงใคร่ขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนต้องมองเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการเขียนให้ถูกต้อง และควรถือเป็นหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงที่จะต้องสอน และอบรมให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย โดยเฉพาะนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ครูจะต้องให้นักเรียนเห็นความสำคัญ เกิดสนใจ และพอใจในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง พยายามชี้ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าการเขียนภาษาไทยผิดเป็นเรื่องบกพร่องที่น่าละอาย

2. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียนปฏิบัติตาม เพราะครูเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด เป็นบุคคลที่นักเรียนที่จะยึดเอาเป็นแบบอย่าง จึงควรเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของนักเรียนในการใช้ภาษาให้ถูกต้องอยู่เสมอทั้งการพูดและการเขียน

3. ศึกษาระชอนผิดพลาคที่พบจากการเรียนภาษาไทยของนักเรียน น่าจะเป็นแนวทางให้ครูเรือก และจึคลาคับเนือเขาในการสอนให้สอคคล้องกับออบคพร่องในการเขียนของนักเรียน คลอกจนจึคให้นักเรียนไค้ทำแบบฝึกหัดเพื่อแกไขออบคพร่องในเรื่องนั้น ๆ เป็นวิเศษ

4. การวิคยลการเรียนการสอนเพื่อแกไขออบคพร่องเป็นสิงจำเป็นมาก ครูควรไค้ถึงเกคความลมารด และพัฒนาการในการเขียนของนักเรียนอย่างสม่าเสมอ

5. ครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ควรให้ความร่วมมือในการแกไขออบคพร่องในการเขียนของนักเรียน ไม้ถึงดูกายเมื่อเห็นว่่านักเรียนเขียนผิด และไม้ควรยกหน้าทีแกไขออบคพลาคในการเขียนให้แกครูภาษาไทยแกเพียงผู้เดียว

ข้อเสนอแนะต่อผู้บริหาร

ในการที่จะให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องนั้น ผู้บริหารโรงเรียนมีส่วนช่วยส่งเสริมเป็นอันมาก ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียนต้องตระหนักถึงคุณค่าของการเขียนหนังสือให้ถูกต้องอย่างแท้จริง
2. การคัดเลือกครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ควรถือเป็นเรื่องสำคัญ นอกจากพิจารณาทางด้านคุณสมบัติแล้ว ควรเลือกผู้ที่มีใจรักที่จะสอนภาษาไทยอย่างแท้จริงด้วย
3. ควรส่งเสริมให้กำลังใจแก่ครูผู้สอนภาษาไทย โดยเปิดโอกาสให้ได้ไปศึกษาอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ
4. ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีความร่วมมือกันระหว่างครูภาษาไทยและครูวิชาอื่น ๆ ตลอดจนบรรณารักษ์ห้องสมุด ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น จัดประกวดเรียงความ จัดนิทรรศการต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาไทย ฯลฯ

ข้อเสนอแนะต่อผู้ที่ศึกษาค้นคว้าต่อไป

เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแค่เพียงการศึกษาเฉพาะกลุ่ม ผู้สนใจจะศึกษาค้นคว้าต่อไป อาจจะใช้งานวิจัยนี้เป็นแนวทางค้นคว้าต่อไปได้อีก เช่น

1. ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเปรียบเทียบความฉึกในการเขียนของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน คือนักเรียนที่เดิมศึกษาอยู่ในระดับต้นแล้วศึกษาต่อมาจนถึงระดับปลาย ทั้งนี้เพื่อจะไ้ทราบพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียน
2. ศึกษาเปรียบเทียบความฉึกหลากหลายในการเขียน และสาเหตุที่นักเรียนเขียนฉึกระหว่างนักเรียนในระดับเดียวกันแต่ต่างกลุ่ม เช่น นักเรียนไทยมุสลิมกับนักเรียนไทยพุทธในท้องถิ่นเดียวกันว่า มีฉึกหลากหลายและเหตุผลในการเขียนฉึกต่างกันอย่างไร
3. ศึกษาความฉึกหลากหลายในการเขียนของบุคคลกลุ่มอื่นว่า มีลักษณะความฉึกเหมือนหรือแตกต่างกันออกไปอย่างไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย